

ближавахме къмъ развязската — битката, толкова този въпросъ по силно ги мъчеше. Но ето, опълчението встѣпи въ отдавна желанный бой. Всички, като лъвове, съ хвърлиха върху противника и го гониха и прѣслѣдваха, при всичко, че той бѣ въ 7—8 пѣти помногочисленъ. Но „силата чупи сламата“, казватъ Руситѣ. Трѣбваше да се отстѣпи и да се отстѣпи подъ силния напоръ отъ фронта и въ обходъ на многочисленната закалена въ боеветѣ съ Черногорцитѣ Сюлейманъ-пашова армия. Повтарямъ, опълченцитѣ отстѣпиха, но не считаха себе си за побѣдени. Напротивъ, слѣдъ много-вѣковно тежко робство, Българитѣ прѣвъ пѣтъ, въоружени, се срѣщнаха гърди съ гърди съ своитѣ мъчители и, като си примѣриха силитѣ, се убѣдиха, че въ жилитѣ имъ тече кръвта на тѣхнитѣ храбри прадѣди. Тукъ, при Стара-Загора, на 19 Юлий 1877 год., Българското опълчение възкреси военната слава на своитѣ храбри и доблестни прадѣди, прѣдставителитѣ на които бѣха: Крумъ, Симеонъ, Самоилъ и др. Сжщо тукъ, въ боя при Стара-Загора, господаритѣ — Турцитѣ за прѣвъ пѣтъ видѣха, че раята — Българитѣ, не сж безгласни и немошни. Не напраздно тѣ — Турцитѣ възпѣватъ боя при Стара-Загора „съ ешилъ калпакъ комита“.

Не далеко отъ нашия бивуакъ, при Туловата кория, бѣше се расположило многобройното избѣгнало отъ Стара-Загора и околността му население. Прѣзъ цѣлата нощъ тамъ се чуваха плачове и ридания, но на разсъмнувание плачътъ и писъкътъ се толкова увеличи, щото на челоуѣка сърдцето се кжсаше, като го слушаше. Тукъ, дѣца плачатъ та се кжсатъ и питатъ за родителитѣ си, тамъ майка — и всички убити отъ скърбъ. Едната частъ отъ бѣжанцитѣ съ разсъмнувание потегли къмъ Казанлъкъ, а другата още се не мърдаше отъ мѣстото. Горкитѣ! Тѣ още питаяха надежда, че може би нашитѣ войски пакъ ще настѣпятъ и прождятъ Турцитѣ.

Слънцето бѣше вече високо, когато цѣлия отрядъ напустна бивуака при Туловата кория и се опѣти къмъ Казанлъкъ. Причината на това късно трѣгване бѣше